

боветъ на животнитъ и тръгналь по тѣхъ. Нито една отъ овцетъ не се пробудила, нито подвижила.

Баба разказваше дотукъ безъ прѣкъсване, но на туй мѣсто азъ не можехъ да се сдържа да не попитамъ: „Бабо, защо не мърдали овцетъ?“ — „Ще узнаешъ това слѣдъ малко“, — каза баба и продължи.

Когато човѣкътъ наближилъ огъня, овчарътъ си повдигналъ главата. Той билъ неуслужливъ. Когато видѣль, че идва непознатъ човѣкъ, той грабналъ една дълга, заострена тояга и я хвърлилъ върху човѣка. Тоягата пролетѣла края него, безъ да го удари.

Когато баба стигна до това мѣсто, азъ пакъ я прѣкъснахъ: — „Бабо, защо тоягата не искала да удари човѣка?“ Но баба не ми отговори, а продължи по-нататъкъ.

Човѣкътъ тогава стигналъ до овчаря и му казалъ: „Драги, помогни ми, дай ми малко огънь! Жена ми роди прѣди малко и азъ трѣбва да запаля огънь, за да стопля нея и малкото“.

Овчарътъ искаль да каже „не“, но като помислиль, че кучетата не могли да ухапять човѣка, че овцетъ не се събудили подъ краката му и тоягата не искала да го удари, малко се уплашилъ и не се рѣшилъ да му откаже. „Вземи, колкото ти е нужно“ — казалъ той.

Но огънятъ билъ съвсѣмъ изгорѣль. Нѣмало никакви дърва, само голѣма купчина жаръ, а човѣкътъ нѣмалъ ни лопата, ни мангалъ, въ който би могълъ да носи горящитъ вжглища.

Когато овчарътъ видѣль това, казалъ: „Вземи си колкото ти трѣбва“ — и се зарадвалъ, че човѣкътъ не можель да вземе съсъ себе си даже малко огънь.

Но човѣкътъ се навелъ, събралъ вжгленитъ и ги туриль въ плаща*) си. И вжгленитъ не опарили ржцѣтъ му, нито изгорили мантията му. И човѣкътъ ги понесаль, каточе тѣ били орѣхи или ябълки.

Но тукъ азъ пакъ прѣкъснахъ разказа: „Бабо, защо вжгленитъ не искали да изгорять човѣка?“

— Ще чуешъ и това, — каза баба и продължи:

— Овчарътъ, който билъ зълъ човѣкъ, се зачудиль, като видѣль това. Каква може да е тази нощъ, въ която кучетата не хапять, овцетъ не се плашатъ, тоягитъ не убиватъ и огъ-

*) Плащъ — дълга широка дреха — сж носили старитъ хора.